V odst. 1 bodu II. přílohy k cit. nař. se stanoví, že spolky s účely podstatně se lišícími, nemohou se utvořiti pod jedním názvem ve společných stanovách, a že proto dlužno utvořiti se zvláštními stanovami spolky politické, humanitní, výdělečné, vzdělávací a hospodářské.

Žal. úřad uvádí v nař. rozhodnutí pouze zcela všeobecně, že »různé cíle« spolku odporují cit. právní normě, aniž však naznačil, které jednotlivé účely spolku vytčené v předložených stanovách pokládá za účely toho rázu, že pojetí jich do jedněch a týchž stanov jest ve smyslu cit. práv. normy nepřípustným.

Žal. úřad neodůvodnil tedy svůj výrok s onou jasností, které jest třeba, aby strana mohla se proti tomuto výroku účinně brániti, a aby také nss mohl spolehlivě přezkoumati, zda výrok ten je v souhlasu se zákonem čili nic.

Nař. výrok o neschválení předložených stanov nejsa odůvodněn způsobem s dostatek jasným, trpí podstatnou vadou ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o ss.

Tato vada nemohla ovšem býti napravena tím, že žal. úřad teprve v odvodním spise podrobně uvádí, které účely spolku pokládá s hlediska cit. právní normy za neslučitelné v jedněch stanovách.

Pro svrchu zmíněnou podstatnou vadu bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

## Č. 2711.

**Administrativní řízení: O významu poštovní návratky jako průkazu doručení úředního výměru.**

(Nález ze dne 1. října 1923 č. 2634.)

Věc: Ing. Václ. M. v Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: — — — —

Stížnost proti platebnímu rozkazu podanou zamítl žal. úřad jako opožděnou, protože návratkou dodatečně opatřenou jest prokázáno, že platební rozkaz byl doručen 1. března 1922 a nikoliv, jak ve stížnosti uvedeno, dne 5. března 1922. Stížnost datovaná dnem 3. dubna 1922 a dle poštovního razítka téhož dne u poštovního úřadu podaná, byla tedy podána po vypršení rekursní lhůty a nelze k ní hleděti.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad vycházel při svém rozhodování ze skutkového předpokladu, že platební rozkaz byl st-li doručen 1. března 1922. St-l však ve stížnosti uvádí, že platební rozkaz byl doručen k rukám jeho právního zástupce Dra H. teprve 4. března 1922 a předkládá na doklad svého tvrzení sdělení poštovního úřadu v Nýdku, dle něhož následkem nepřítomnosti Dra H. dopisy blíže tam označené, mezi nimiž uvedený dopis z Prahy označený č. 9060, došlý na poštovní úřad již 1. března 1922 byly Dru H. doručeny teprve 4. března 1922.

Dle spisů neexistuje lístek o doručení platebního rozkazu, teprve na odvolání vyžádal si úřad návratku. Poštovní úřad oznámil 9. června 1922 k dotazu, kdy jednací číslo podané 27. února 1922 rekomando pod číslem 9059 pro Dra H. v Nýdku bylo doručeno, že dopis byl 28. února 1922 vydán příjemci pod č. rekomando 9060, k opětnému dotazu stejného znění, že dopis byl 1. března 1922 příjemci vydán pod č. rekomanda 9060 a připojil návratku o doručení dopisu inspektorátu pro zemské dávky č. j. 304940-1895 podaného doporučeně pod č. 9069 (č. 9059 přeškrtnuto) pro adresáta Dra H.; návratka ta obsahuje datum 1. března 1922 přepsané z jiného původního data a jméno Dra H.

Poněvadž návratka, která je nyní ve spisech, sama o sobě vzhledem k obsahu shora uvedených dvou vyrozumění poštovního úřadu, nepodává důkazu o tom, že platební rozkaz byl doručen 1. března 1922, st-l o vyrozumění poštovního úřadu a o návratce té, jakož i o podpisu na ní nebyl slyšen a nebyla mu dána příležitost, aby se o průvodech těch vyjádřil, ač ve stížnosti proti platebnímu rozkazu tvrdil, že stížnost podává v otevřené lhůtě a že mu platební rozkaz byl doručen teprve 5. března 1922 k rukoum Dra H. a nikoliv jak v usnesení I. stolice z 23. března 1922 udáno — 27. února 1922 a ač k tomu obsahem návratky a oněch dvou vyrozumění dán podklad, není skutková podstata, z níž nař. rozhodnutí vychází, dostatečně vyšetřena a zjištěna, pročež dle § 6 zák. o ss bylo uznáno.

## Č. 2712.

**Trestní řízení policejní: Přestupek překročení policejní hodiny nemá společnou povahu s přestupkem podle § 320 trestního zákona, trestní výměra není proto vázána na trest na přestupek podle § 320 tr. z.**

(Nález ze dne 1. října 1923 č. 7123.)

Věc: Jan P. v D. proti zemské správě politické v Praze o přestupek § 7 cís. nař. ze dne 20. dubna 1854 č. 96 ř. z.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Vyhláškou osp-é v Ch. z 13. února 1919 bylo v obcích okresu uveřejněno nařízení min. vnitra, že pro všechna odvětví živnosti hostinské a výčepnické zavádí se uzavírací hodina jednotně v celé zemi na 10. hodinu večerní.

Veškeré zábavní podniky každého druhu, divadla, koncerty, biografy a pod. musí dle vyhlášky této končiti svá představení rovněž nejdéle o 10. hodině večerní a proti živnostníkům i proti hostům, kteří by se nedrželi tímto nařízením, bude se vší přísností trestně zakročeno.

St-l pořádal dne 19. a 20. října 1919 bez úředního povolení taneční zábavu, při níž překročil policejní hodinu přes tento zákaz až do druhé hodiny ranní a byl proto nálezem první stolice ze 6. ledna 1920 odsouzen pro přestupek § 7 cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. do vězení na dobu 24 hodin, kteryžto nález nař. rozhodnutím z důvodu prokázané skutkové povahy byl potvrzen.